

Dekletce v dvorani.

Veselje! dvorana odprta stoji,
Skakáje se Bárica vanjo spusti.

A kaj tam zagleda? oj, čudo sladkó,
Naproti hití jej deklece lepó!

Zavzeta obstane; kar ona stori,
Posnemati vredno deklectu se zdi.

Počasi pomiče sedaj se, a glej!
Počasi i stopa deklece naprej.

Jednake rasti je, in istih je lét,
Nje krilice belo kot jabolčen cvét;

I kódrici zlati jej padajo vznák,
Ter vanje vpletén je vijolčasti trák.

Od rádoti Bárici vtriplje srcé,
Družice želela si davno je vžé!

In meček in púnico vrže na tlá,
Saj ima družico ter srečna je vsá!

Razvnetá zavriskati hoče glasno,
A „dobro mi došla!“ šepče samó.

In k njej se nagiblje: „te rada imám,
Prav rada, zatorej poljubek ti dám!“

A hipno prijazni otrok je ves pláh,
In srcece groza poprime in stráh:

Družice preljube obraz je ledén,
Ter gosto zakriva ovòj ga meglén!

Jokáje se Bárica naglo zbeží:
Dekletca v dvorani zeló se bojí!

Lujiza Pesjakova.